

Doktor Gaardbo havde ikke villet fortælle sin Kone, at han agtede sig ind til „Bethesda“, hvor der nu i Faste-tiden hver Aften blev afholdt store Opbyggelsesmøder under Pastor Stensballes myndige Ledelse. I en Avis havde han set, at hans Broder i Aften skulde være en af Talerne. Derfor vilde han derhen.

Skønt han kom i god Tid, var den store Sal allerede overfyldt. Han maatte søge op i et af Sidegallerierne, hvor han i sidste Øjeblik fik en Siddeplads paa den bageste af nogle trinformigt højnede Bænkerækker. Faa Minuter efter var ogsaa Gangen bagved ham stuvfuld af Mennesker.

Saasnart Johannes viste sig paa Talerstolen, mærkedes der nogen Uro i denne sammenpakkede Mængde, der ingenting kunde se. Der var navnlig et Par halvgamle Damer, der højst ulykkelige puffede sig frem og tilbage i Haab om at finde et Kighul ned til Taleren. Man maatte tilsidst tyse paa dem for at skaffe Ro.

Johannes Gaardbo var egentlig slet ikke nogen vel-talende Mand. Sammenlignet med den Virtuositet, hvor-med Pastor Stensballe og andre af Byens bekendte Vækkelsesprædikanter satte Trumf paa Evangeliet, var hans Tale lige ud ad den jævne Landevej. Naar han ikkedesmindre allerede var bleven en af de mest omtalte Præster i Hovedstaden, særlig blandt Kvinderne, skyldtes det hans smukke og mandige Ydre og den landlige Trohjer-tethed, der prægede hans Fremtræden.

Han havde valgt til Tekst det 13de Kapitel af Paulus' første Brev til de Korinthier, den berømte Kærligheds-